

Один МАГНОЛІЯ

— Мені подобається, — він смикнув мою сукню, підійшовши ззаду. Чорні джинси *Amiri Thrasher*, як завжди, занадто рвані на колінах, чорні *Vans* та чорно-біла футболка реглан від *Givenchy*.

Розглядаю своє відображення в дзеркалі його кімнати: голова схилилася набік, очі примружені. Уявляю, ніби я єдина дівчина, яка була тут останнім часом. Придивляюся, чи сховала підвісок з його каблучкою під сукню так, щоб ніхто, крім мене (може, згодом і крім нього), не помітив, а потім розправляю комір Пітера Пена на атласній сукні з червоними, блакитними та білими квітками.

— Від *Miu Miu*, — відказую, перехоплюючи його погляд у дзеркалі.

Люблю ці очі.

Він прохолодно киває.

— Минулого тижня спав із моделлю *Miu Miu*.

Ненавиджу ці очі. Кидаю на нього сердитий погляд, важко ковтаю слину, щоб зміркуватися, і невимушено всміхаюся.

— Мені байдуже.

Наші погляди зустрічаються — і на мить я ненавиджу не лише ці очі, а і його самого, бо він, як ніхто інший, знає мене, бачить наскрізь, дарма що

10 робить це з кожною, крім мене. Байдуже, що знизує плечима.

Він — Бі Джей Баллентайн — був моїм першим... насправді в усьому. Перше кохання, перший раз, перший, хто розбив моє серце. Хлопчик із золотавим волоссям і золотавими очима (байдуже, що волосся в нього каштанове, а очі — зелені). Кажуть, найкрасивіший у всьому Лондоні. Думаю, вони не помиляються. Хоча навіть я вам це все розповідаю? Ви вже його знаєте.

— Я знаю, що тобі байдуже, — машинально проводить язиком по зубах.

Він так робить, коли роздратований, а зараз це помітно лиш на мить, бо тоді його погляд пом'якшується, як і завжди, коли він дивиться на мене.

— Тоді в тебе був хлопець, Паркс, — намагається зустрітися зі мною поглядом, але я дивлюся в інший бік. Нехай думає, що мусить заслужити на мою увагу.

— Точно, — кліпаю й повторюю: — Мені байдуже.

— Ну-ну! — зітхає, удаючи, що нудьгує. — Щит уже піднятий, еге? — питає він пошепки.

Так хлопці кажуть один одному, коли помічають, що ставлення до них різко змінюється.

Він ще раз дивиться на мене, усвідомлюючи, що я брешу, — і ми починаємо перемовлятися очима. Мексиканське протистояння.

Я сумую за тобою, кліпаю йому за кодом Морзе.

Я тебе досі кохаю, кажуть опущені куточки його ідеальних губ.

Досить пухких, наче їх постійно жалять бджоли. Колись моє серце втішали ті губи.

— А коли? — запитую я, обертаючись до нього на підборах, хапаю його зап'ястя й без дозволу зачочую

рукава чорної джинсової куртки *Trucker* з нашивками також від *Amiri*.

Відчуваю, що він не відриває від мене очей і чекає, коли я підведу на нього погляд. І щойно я обертаюся, у душі в мене тьохкає, як і завжди, коли наші погляди зустрічаються. Ось рибка знову у воді. Важко зітхаю.

— Що? — запитує Бідж, насупивши брови, пильно вдвляючись у мене.

Смикаю його піджак посередині, намагаючись зрозуміти, як усе-таки ліпше: застебнути чи ні. Застібаю. Він обертається, хоче спіймати мій погляд. Якщо я відвертаюсь, він підіймає моє підборіддя, тримаючи його між великим та вказівним пальцями.

Попри мізерну відстань між нашими тілами, чомусь виростає ліс. Сосни помилок такі високі, що сягають вище від рівня наших очей, річки недомовок такі широкі, що вже не обійти. Ми вже не там, де хотіли б опинитися — поза зоною досяжності. Здається, я самотня і заблукала, але принаймні він разом зі мною.

— Мене тільки цікавить коли. І все.

Часто кліпаю, щоб забутися. Розстібаю гудзики.

— Майже цілий минулий тиждень ми провели разом, і я не розумію, коли тобі вдалося викроїти час на адюльтер із білою дівчиною, у якої, безсумнівно, величезна відстань між очними яблуками.

Він шкіриться до мене. Високий цей Бі Джей Баллентайн. Один метр вісімдесят вісім сантиметрів.

— Що? — невинно знизую плечима. — Бридка біла шкіра й вирячкуваті, як у прибульця, очі — це незмінний типаж Фабіо Замбернарді.

Бі Джей намагається не усміхатися.

Ми в ресторані *Annabel's*. Наступного разу, коли завітаєте сюди, раджу взяти пляшку *Dom Pérignon Rosé* 1995 року.

Хоча це не те, що п'є Бі Джей. Він замовив коктейль «Негроні». Як завжди. Утім, коли вечір добігає кінця, може пити *Don Julio* 1942 року.

— Напевно, тебе дратує найбільше... коли інші дівчата залицяються до мене. — Він трохи опускає куточки рота, ніби промовляючи «ось так».

Я пирхаю й ревню хитаю головою, категорично заперечуючи.

— Ні. Це... неправда.

Хоча так воно і є, це цілковита правда, сто відсотків. Він закочує очі, пропускаючи повз вуха мою брехню.

— Тоді цього тижня, продовжуй...

— Дівчата, які вихваляються в інстаграмі, що не нафарбовані, хоча це і так написано на їхніх обличчях.

— О так, — підхоплює моя найкраща подружка Пайлі Блайт. — Ненавиджу це!

Вона заправляє за вухо пасмо свого платинового волосся, і її маленький носик здригається від роздратування.

— Чого вони чекають? «Пурпурового серця»?¹

Я відповідаю жестом «щиро тобі дякую» й продовжую.

— Не розумію, чому люди, які демонстративно не дотримуються за собою, вихваляються цим.

¹ «Пурпурове серце» — американська військова нагорода, яку вручають від імені президента США всім американським військовослужбовцям, що загинули або були поранені в бою з ворогом, починаючи з 5 квітня 1917 року.

— Може, хоч трохи консилеру? — пропонує Пайлі. — Милих кремкових рум'ян?

— Вау, Шарлотто? Це що, ти сьогодні не фарбувалася? — звертаюся ні до кого. — Ага, знаю, бо це до біса очевидно, коли тебе наділено даром бачити.

Бі Джей проводить язиком по кутніх зубах, усміхаючись. Потім пирхає, хитаючи головою.

— Не кожна, хто скочується з ліжка, схожа на олену з мультика, Паркс.

— Я? — моє обличчя здригається. — Це що, комплімент такий?

— Безперечно. — Він киває.

— Та годі тобі, — каже Генрі Баллентайн, мій найдавніший у світі друг.

Зовні він дуже схожий на свого старшого брата: каштанове волосся, усмішка, від якої можна завагітніти вмить, однак очі в нього блакитні, а не зелені, як у Бі Джея, і час від часу на них з'являються окуляри (ніхто з нас не впевнений, чи потребує їх Генрі).

— Усім відомо, що Бембі був сексуальним пробудженням Бі Джея.

— Фу, Бембі ж хлопчик, — проголошує Крістіан Хеммес своїм манкуніанським акцентом, що завжди прорізається, коли йому смішно.

Ми з Крістіаном колись зустрічалися. Щось на кшталт того. Зараз би не назвали то стосунками, але, гадаю, таки зустрічалися. Було паскудно. Паскудно для мене, паскудно для нього (насамперед для нього), паскудно для Бі Джея (насамперед для Бі Джея). Насправді паскудно для кожного з нас.

Однак такий він уже вродливий, той Крістіан. Золотаве волосся, карі очі, постійно напружені губи.

16 Зовні майже янгол, хоч і чинить геть не по-янгольськи. Я б сказала, що його вчинки наганяють жах. Намагаюся не думати про те, чим він зі своїм братом промишляє... Вони вважають, що я не знаю. Але вони помиляються. Про своїх хлопців я знаю все.

Генрі та Бі Джей така заява Крістіана збила з пантелику й занепокоїла.

Мигцем поглядаю на нього й обертаюся до Бі Джей.

— Якщо я — олениця, то хто ж тоді ти?

— Вовк, — відповідає він не замислюючись.

Я закочую очі.

— Може, ще й одинокий вовк?

Він хитає головою, а очі стають аж занадто ніжними як для посиденьок за столом, де повно знайомих людей, і в кімнаті, де повно незнайомих.

— Такий вовк, що зустрічає в лісі оленицю, яка не може дотягнутися до верхньої полицки своєї аптечки, або не вміє міняти моторне мастило, або...

— Вона схожа на більш розвинену оленицю, — шепоче Генрі своєму братові.

— Ну, вона, безперечно, складна олениця, — відповідає Бі Джей, і я насуплююсь.

А він потішається.

— Без цього вовка та олениця навряд чи застібнула б сукню, яка зараз на ній, — киває мені Бі Джей. — Голодувала б ще з 2004 року, тому вовк залишається з добрості.

— А хіба вовки не їдять оленів? — Генрі безпардонно вкидає слівце.

Бі Джей закочує очі, а я непокоюся, що його брат має слухну думку.

Перрі Лоркан — залізана назад каштанове волосся, великі карі очі, широка усмішка, гострі вилиці, —

абсолютно розкішний, абсолютно приголомшливий, — хитає головою з іншого боку стола.

— Генрі все переплутав. Бембі був моїм сексуальним пробудженням. У Бі Джей це Аріель. — Він показує на свої груди. — Бюстгальтер із мушель. Цей схиблений на грудях.

Сама не помічаючи того, я опускаю погляд на свої груди, а коли підводжу, зустрічаюся з очима Бі Джей. Він ледь помітно підморгує мені й самовдоволено усміхається.

Я намагаюся не згоріти від сорому.

— Тож... — Бі Джей нахилиється до мене, змахуючи неслухняну вію, якої насправді немає на моєму обличчі, — один із давно вигаданих приводів торкнутися мене. — Твоє справжнє бісеня ми знаємо, — намагаюся стримати усмішку, — а хто твоє приховане бісеня всіх часів?

Здавлюю усмішку.

— Тобі це також відомо.

— І навіть це? — На його обличчі сяє усмішка самовдоволення, а я закочую очі.

На мить завмирає, щоб подумати.

— Троянди та ранункулюс в одному букеті?

Я киваю.

— Довбана гидота й несмак.

Бі Джей заливається сміхом, а я так люблю смішити його й робила б це довіку, але це неможливо, бо він скалічений назавжди, і попри це ледь стримуюся, щоб не поцілувати його. Йона Хеммес, старший брат Крістіана, потягується на іншому кінці стола. Як завжди, одягнений у все чорне: чорна джинсова куртка, чорна футболка, чорні джинси, чорні «конверси». Однак